

3. místo

Daniel Tylš

Gymnázium, Ústí nad Labem, Jateční, p. o.

1. C

Huť

A už zase jedu v tramvaji. Cinkání na každé zastávce už ani nevnímám. Vlastně tak trochu ještě spím. Kolébání tramvaje uspává asi každého, zvlášť v 10 v noci. Sleduji z okna ulice noční Ostravy, no vlastně vidím spíš svůj odraz. Zrovna jedeme kolem Sýkorova mostu, za chvíli jsem tam.

Interkom hlásí moji zastávku a já jen tak tak stíhám vystoupit. Vyhozen do zimy a noci sleduji červená světla tramvaje, jak se vzdalují, až kdesi v dáli zmizí. Otočím se, přede mnou se zdvihají komíny vysoké pece. Všude okolo byl sníh, jen v huti žádný. Tak jsem tu, zase další noční, jak mně se tam nechce.

A už zase jdu tou stejnou cestou jako už mnohokrát předtím. Na cestě je jen šedý rozježděný sníh. Nevím proč, ale něčím mě ta cesta fascinuje. Jestli je to žluté světlo starých pouličních lamp nebo větve javorů postrádající listy, které se klenou nad cestou, to nevím, ať je to cokoli, na konci té krásy najdu pořád tu stejně špinavou huť.

Zazvoním na zvonek vedle dveří. Čekám, než mi ten blázen otevře. Janek, druhý hlídač, se sem dostal z psychárny v rámci nějakého programu pro začleňování do společnosti. Nemyslím si, že mu pobyt na tomto Bohem opuštěném místě moc pomůže. Pozdravím ho, on mě jen pustí dovnitř a já jeho zas ven. Moc toho nenamluví, holt už je takový, beze slova mi předá svazek klíčů od celé hutě.

A už zase otevírám ty blbé dveře na vrátnici. Ty dveře vržou už od chvíle, co jsem tady. Mnohokrát jsem žádal o promazání, ale je to zbytečné, nikdo mě tu neposlouchá. Zavřu je za sebou, další skřípění. Sednu si na židli, starou thonetku, a zahledím se do monitoru kamerového systému. Na jedné z kamer je ještě vidět Janek, jak prochází kolem javorů a každého z nich se konečky prstů dotkne, asi si ho měli v blázinci ještě nechat. Nikdy jsem nepřišel na to, kam chodí, poslední noční tramvají přijíždím já. Možná, že tam čeká šest hodin na první ranní tramvaj, nebo se jen toulá noční Ostravou. Ať už zavítá kamkoli, nebojím se, že nedorazí domů, jeho duše je doma všude. Je to takový král Ostravy.

Na huti panuje klid, noční provoz je dost omezený. Občas jen zahlédnu, jak vagón s koksem vyjíždí z koksárny a hned vzplane. Koukám do návštěvní knihy, nikdo nemá přijet ani odjet, dost nudná šichta, možná ta nejobyčejnější ze všech. Sahám po ovladači, chci si postit televizi, ale hned mi dojde, že ovladač už dlouho nefunguje, o výměnu se žádá už od doby, co jsem tady. Upřímně se divím, že tento přístroj vůbec ovladač má, vypadá, jako by ho sestrojil ještě Křižík. Zapínám televizi ručně.

A už zase vidím zrnění toho starého krámu, Janek už zase strčil do antény a rozladil ji. Lenost vstát mě skoro až donutila uvažovat o práci, moje tělo ale není s to dnes pracovat. Vezmu ze stolu lepidlo a hodím ho po anténě, přímý zásah, obraz hned naskočil. Co dávaj v televizi? Zas nějaký nekonečný seriál. Přepínám mezi kanály, kterých je v televizi asi pět, a čekám, jestli mě něco zaujme. Přede mnou jen blikají obrazy cizích životů. Proč by mě měly zajímat osudy jiných lidí? Lidí, kteří netrčí v noci na vrátnici hutě. Jaké by to mohlo být, kdybych netrčel tady? Možná bych se koukal na televizi doma na Fifejdách, ale mohl bych být třeba i něco víc, třeba fotbalista, byl bych prostě úplně jinde! Povídám vám, jak mě tohle napadlo, dostal jsem zlost, asi na sebe, že jsem to vůbec dopustil. Koneckonců kdo jiný za to může? Ne, to je divné, proč jen já. Ale když ne já, kdo jiný? Určitě ti, co teď netrčí na huti. Vztek se mění ve smutek. Hodil jsem ovladač po televizi. Nevím, co jsem tím chtěl dokázat, poslední dobou nevím v životě hodně věcí. Cítím, že potřebuju změnu, nikdo nemá přijet, tak proč si nevyjít ven?

S baterkou, bundou a botami vkročím do zimy. Chladný vzduch voní po síře, to dělá to uhlí. Toulám se areálem huti, občas mi kus rzi spadne do očí. Jistě to taky znáte, člověk jde a jde nevěda kam, proč, ani co hledá. Já hledám... no, co vlastně hledám? Smysl života? Ten tady určitě nenajdu. Tady jde těžko hledat cokoli pěkného, až na jednu věc.

A už zase stoupám nahoru. Rezavé schody vedoucí na vrchol koksárenského komínu skřípou pod mou vahou. Co tam nahoře vlastně hledám? Jsem v mezipatře. Tam nahoře asi smysl života nenajdu. Vydýchávám se. Proč tam nahoru teda jdu? Schody mezi patry vržou ještě víc. Aspoň něco se změnilo od doby, co jsem tam nahoře byl naposled, aspoň myslím. Kdy jsem tam naposled vlastně byl? Nevím, kdy naposled jsem tady byl. Ach Bože, jak obyčejným se můj život stal? Každý den to stejné, každý měsíc to stejné. Jak dlouho vlastně? Panebože, já tu pracuju už 15 let!

Jsem nahoře, dokázal jsem to! Pohled pod sebe mi přivádí závrať. Před sebou mám celou Ostravu. Je to krása. Skoro pod tím sněhem zanikne ta špína města. Tak proto jsem sem šel, abych viděl, jak neobyčejné to město je. Koukám do světél lamp, tuším že směr Poruba. A zrovna odjíždí vlak ze Svinova.

Jak neobyčejné to město je v porovnání se mnou? Jak se stalo, že vše tak zevšednělo? Vlastně sem nahoru chodím každý den, tedy aspoň myslím. Proč? Přesvědčovat se, že mám důvod tu být a mám smysl.

Dnes je den jiný, takový všední a obyčejný. To je vlastně pořád, ale dnes víc. Hledím dolů a přemýšlím, co by se stalo, kdybych skočil. Chyběl bych někomu? Vzpomněl by si někdo na mě? Přišel by mi někdo na pohřeb? Možná tak Janek. Nikdo jiný by si nevšiml, že tak obyčejný člověk zmizel a že někdy žil.

A už zase si pokládám tu otázku: Skočit, nebo ne?